

описанъето «бойтъ на боговетъ» е най-живо и най-великолѣпно отъ другытъ описанія въ неговата «Иліада». Тамъ Юпитеръ, като свършва рѣчта си, дава знакъ съ чернытъ си въжди; свещенытъ космы на този царъ боговъ са исправятъ (настрѣхнуватъ) на неговата безсмъртна глава — и цълъ Олимпъ потрепера отъ туй ужасно мановеніе!

Виргилій (а) въ своята «Енеида» тъй представя събраніето на небесныя дворъ: *Юпитеръ говори; сичкытъ богове мълчатъ; земята трепери; дълбоко мълченъе царува въ въздушнытъ высочины, вътروهтъ спиратъ своето духаніе; морскытъ вълмы са уталожаватъ....* Като свършва рѣчта си, владыката на вселенната наводжда глава — и този знакъ растреперва цълъ Олимпъ! Последнѣто изображение състави пълно подражаніе Омиру. Такъози пакъ подражаніе Омиру срѣща са и въ една Ораціева (в) ода, въ която римскыйтъ поетъ говори, че Юпитеръ който е ознаменовалъ своето могъщество съ поваляньето на Гигантытъ, сичката природа размолълъ съ движеніето на въждытъ си; — и пакъ у Овидія (г), който казва, че този отецъ на боговетъ, като потърси

ловѣкъ и поетъ не е съществувалъ, но е измысленъ като представител на еллинскыя народенъ епосъ. — Въ сщщия смисълъ пише за него и Ю. Венелинъ въ брошюрата си «О характеръ народныхъ пѣсень у Славянъ задунайскихъ», отдѣлно и имамы извлеченъ члена подъ истото заглавіе въ Българскытъ пѣсни ч. II, отъ 1858 год. Юлія кн. 1-ва; и пакъ — ч. II отъ 1860, бр. 12, 13, 14.

(а) Превъсходенъ римскый поетъ, който живѣлъ отъ 70—29 год. преди Христа.

(в) Орацій или Горацій, знаменитъ рим. поетъ ва вѣка на Августа, 66—9 преди Р. Х.

(г) Единъ отъ голѣмытъ поеты римскый, който процвѣтавалъ 43 годни преди Христа.